

De grote droom van Gijs en Daniëlle komt uit: een eigen vakantiehuisje op Texel.
Ze kunnen hun geluk niet op. Tot opeens een vreemde bezoeker voor de deur staat...

LINDA VAN RIJN

STRANDSLAG

LITERAIRE THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Strandslag

Literaire thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

PROLOOG

HIJ WAS ER NOG. ZE HOORDE HEM, ZIJN VOETSTAPPEN, zijn adem, zelfs zijn peilloos diepe kou leek voelbaar door de dunne muren heen. Ze sloot haar ogen, het maakte in de pikdonkere ruimte niet veel verschil. Geluiden leken zich te verwijderen, maar kwamen toen net zo hard terug. Harder. Ze leunde tegen de muur. Haar rug, haar spieren, haar knieën, alles deed pijn. Haar botten, ook. Maar ze moest klaar zijn. Als ze één kans kreeg, moest ze die grijpen.

Ze kende deze ruimte niet, maar ze had gekeken toen ze binnenkwam. Naar binnen werd gegooid, eigenlijk. De kamer, of wat het ook was, was klein en er was maar één deur. Die vormde geen uitgang, maar een rechtstreekse poort naar de duivel. Alleen als ze die duivel kon passeren,

kon ze weg. Hoe hard zou ze kunnen rennen? Het maakte niet uit waarheen. Als ze maar verdween.

Het rook vreemd. Naar ijzer en iets van verrotting. Zuur ook, maar dat kon haar eigen angst zijn. Ze huiverde. Hier op de vloer was het koud, ook al lag er iets zachts. Misschien vloerbedekking. Ze moest dit onthouden. Voor straks. Voor de politie. Details waren belangrijk. Hoop trouwens ook.

Hoelang zat ze hier nu? Het lukte haar niet om grip te krijgen op haar herinneringen. Bloed in een trage stroom verscheen op haar netvlies. Een wonderlijke kleur rood, veel donkerder dan ze had gedacht. Dikker, ook. De oorsprong van het bloed leek door haar eigen hersenen te zijn afgeschermd. Als een gezicht op televisie dat onherkenbaar was gemaakt. Te veel, te erg. Ze trilde over haar hele lijf. Het kostte moeite om de beelden te plaatsen. Was het net gebeurd? Gisteren? Langer geleden? Haar brein was een kolkende massa waarin niets meer op z'n plek stond.

Als dit een droom was – een nachtmerrie – wanneer mocht ze dan wakker worden?

Ze kneep zichzelf in haar arm. Een kinderlijke reactie, ze had hem niet voor niets lang geleden van haar moeder geleerd. Als je wilt weten of je droomt, moet je knijpen. Nooit had ze in een droom daadwerkelijk zichzelf geknepen. Zulke rationaliteit bestond eigenlijk alleen maar in het echte leven.

Ze kneep harder, en harder. Er gebeurde niets, behalve een scherpe pijn en twee ingedeukte halve maantjes op de plek waar haar nagels zich in haar eigen vlees hadden

geboord. Ze kon ze niet zien, maar voelde ze als ze er met haar vinger over streek. De pijn was niet onaangenaam. Hij leidde haar af, een halve seconde, een hele. Toen keerde ze terug in de realiteit. Voetstappen buiten de deur, de schreeuw uit doodsnoed die in haar oren weerkaatste. Ze kromp ineen. Was het haar eigen stem geweest? Ze wist het niet meer. Waarschijnlijk wel, zijn handen hadden naar haar gegraaid, zijn vingers hadden langs haar arm gestreken.

De voetstappen kwamen terug. Nijdig bonken op een harde vloer. Het geluid van gereedschap. Ze slikte, maar haar keel leek in brand te staan.

Hij was een beest. Erger dan een beest. Instinct, lijfsbehoud, het opeisen van een eigen plek in de voedselketen: in de natuur werd niet gedood zonder doel. Geen zinloze bloeddorst, geen hebzucht, geen waanzin.

Het waren die donkere krachten die hem dreven. Er was geen ratio en hij was niet te stoppen. Haar enige kans was onzichtbaarheid.

Misschien als ze hier bleef zitten, heel stil, geen beweging, nog niet de zachtste ademtocht... Misschien...

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

‘MAMA, KIJK!’ ELIN WOUTERS STAARDE MET OPEN MOND naar de meeuwen die vlak langs de reling van de boot scheerden en luid krijsend hun aanwezigheid lieten blijken. ‘Ze komen heel dichtbij!’ riep ze opgewonden, wat haar moeder Daniëlle van Dijk een glimlach ontlokte. Iets verderop stonden twee meisjes van Elins leeftijd angstig tegen de wand van de boot gedrukt en toen een van de meeuwen zich nog iets dichterbij waagde, ontsnapte er een angstig gepiep aan de lippen van de kinderen. Daniëlle keek naar haar eigen zevenjarige dochter, die zorgeloos grinnikte en probeerde de vogel aan te raken. Elin was zoals gewoonlijk niet bang. Elin was nooit bang.

‘Mag ik ze brood geven, mam?’ riep ze en Daniëlle open-

de haar tas om het halve pistoletje dat was overgebleven bij de lunch, aan haar te geven. Meteen schoten de kopjes van de vogels haar kant op en een voor een pikten ze de stukjes brood die Elin omhooghield, uit haar hand.

‘Wil jij ook?’ vroeg Daniëlle aan Siem, haar zoon, maar hij schudde zijn hoofd. Met zijn vijf jaar was hij twee jaar jonger dan zijn zusje en ook twee koppen kleiner. Siem had haar bouw, Elin die van haar vader, Gijs. Voor hun karakters gold juist precies het tegenovergestelde. Siem was, net als Gijs, rationeel en een tikje terughoudend. Elin was impulsief en emotioneel, net als Daniëlle.

Die mix van karakters binnen een relatie kon hét recept zijn voor legendarische explosies, zo had een goede vriend op hun bruiloft mooi gespeecht. Of het was juist de perfecte aanvulling op elkaar. Voor Gijs en Daniëlle gold dat laatste. Gelukkig maar, had Daniëlle grappend gezegd, anders hadden ze het niet al acht jaar met elkaar volgehouden en waren er allang gewonden gevallen. Maar haar temperament en zijn bedachtzaamheid hielden ze elkaar mooi in evenwicht. Althans, het grootste deel van de tijd.

‘O, sorry.’ Verontschuldigend glimlachte Daniëlle naar de vrouw naast haar. Ze had haar niet gezien en nu stond ze bijna op haar tenen, gestoken in leren sandalen. De vrouw keek niet terug, maar hield haar blik op de zee gericht. Daniëlle zette een stap naar achter, even weg uit de drukte. Ze keek naar het water naast de boot, waar hekgolven hoog opkrulden. Even ving ze de blik van een man, die juist in tegengestelde richting keek. Zijn ogen waren strak op haar gericht. Daniëlle fronste en keek om, om te

zien of er misschien iemand achter haar stond naar wie hij staarde. Een gezin met een peuter en een huilende baby bevond zich op een paar meter afstand. Ze keek terug. De man staarde nog altijd naar haar, het jonge gezin leek hem niet te interesseren. Daniëlle glimlachte wat ongemakkelijk. Ze stak haar hand op, maar hij gaf geen reactie.

‘Hij pakte het zo uit mijn hand, mam!’ riep Elin verrukt toen de zoveelste meeuw langsscheerde en het stukje brood meegraste. Daniëlle stak haar duim op en toen ze weer omkeek, was de man verdwenen. Ze richtte haar aandacht weer op haar dochter. Ongeveer iedere zomer in haar jeugd had ze zelf zo gestaan, leunend over de reling van de boot, met meeuwen die met hun harde snavels aan het brood tussen haar vingers hadden getrokken en die van dichtbij reusachtig groot waren. Op de achtergrond stonden haar vader en moeder dan te gruwelen, naast haar deed haar oma altijd enthousiast met haar mee.

Ze glimlachte met iets van melancholie in haar gemoed. Het overlijden van haar oma voelde nog altijd onwerkelijk, al was het nu acht maanden geleden en kon je het gezien haar hoge leeftijd onmogelijk onverwacht noemen. Daniëlle was blij dat haar oma tot het eind toe gezond was geweest, en heel goed van geest. Dat vond ze, ondanks het verdriet van het verlies, een enorme zegen. Geen geestelijke aftakeling, geen vervaging van herinneringen, niet de pijn van het niet meer kennen, zoals ze dat een paar jaar eerder wel met de oma van Gijs hadden meegemaakt. Haar eigen oma zei bij wat achteraf hun laatste samenkost geweest bleek te zijn: ‘Mij krijgen ze niet zomaar

klein.’ Dat ze zich toen al niet helemaal goed meer voelde, had ze een uur daarvoor alleen aan haar vaste thuiszorgverpleegkundige verteld. Die had de huisarts ingeseind, ook al vond oma het niet nodig dat de dokter zijn tijd zou verdoen aan ‘niets dan een beetje spierpijn’, zoals zij het noemde. Alleen bleek die spierpijn achteraf de bekende pijn op de borst te zijn geweest en toen de huisarts zich later die dag had gemeld, lag oma in bed en was ze al overleden.

Het was nu acht maanden geleden en Daniëlle kon het beeld van haar moeders moeder zo terughalen. Zelfs toen ze overleden was, zag ze er nog sterk uit, met die vastberaden trek om haar mond die zelfs de dood niet had doen verdwijnen. Daniëlle miste haar. De regelmatige telefoontjes om over koetjes en kalfjes te praten, de roddels uit het seniorenbuurtje waar oma woonde die ze altijd maar wat graag met Daniëlle had gedeeld. Dat had vaak hilarische verhalen opgeleverd. Haar vertrouwde stem, haar warmte, haar liefde. Haar rotsvaste vertrouwen in Daniëlle. Het plezier in haar blik wanneer Siem en Elin er waren en ze grapjes met ze uithaalde, omdat ze ergens altijd een kind was gebleven. Andersom waren de kinderen langzaam op een leeftijd gekomen dat ze oma voor de gek probeerden te houden en dan speelde ze natuurlijk grif mee. Met z’n drieën hadden ze dan de grootste lol gehad. Precies dat herinnerde Daniëlle zich ook uit haar eigen jeugd.

Als kind had ze veel tijd doorgebracht bij haar oma, en toen nog haar opa, die op haar twintigste was overle-

den. Omdat haar ouders een restaurant runden en kinderopvang in die tijd nog amper bestond, was Daniëlle vier of vijf dagen per week vanaf de middag opgevangen door opa en oma, die in de straat achter hen woonden. Voor haar was het de normaalste zaak van de wereld dat haar ouders beiden zoveel werkten, pas later was ze zich gaan realiseren dat het er bij veel vriendjes en vriendinnetjes thuis anders aan toeging. Maar ze had het altijd prima gevonden, ze had veel fijne jeugdherinneringen.

De zomervakanties sprongen er wat dat betreft uit. Ieder jaar ging ze de volle zes weken van de zomervakantie met opa en oma naar Texel, vaak naar hetzelfde vakantiepark. Bijna altijd hadden ze daar hetzelfde huisje gehuurd, helemaal aan de rand van het park, het dichtst bij de strandopgang. Elke dag had ze met haar grootouders in de zee gezwommen, uren had ze gespeeld op het brede strand, kilo's bijzondere schelpen had ze verzameld. Aan het begin van elke vakantie huurde opa fietsen, die ze vrijwel dagelijks gebruikten. Soms alleen om wat boodschappen te doen, soms om het hele eiland te doorkruisen. Elk jaar hadden dezelfde uitjes op het programma gestaan, maar toch was Daniëlle zich niet gaan vervelen. Twee of drie keer per vakantie naar Ecomare, omdat Daniëlle geen genoeg kon krijgen van de zeehonden. Of een tocht met een garnalenkotter, die stond ook altijd op het programma. En later, toen ze groot genoeg was, was ze regelmatig met opa en oma gaan wadlopen. Dat laatste had ze nog gedaan tot oma tweeënzeventig was. Helemaal was ze die winter van haar fiets gevallen en had ze

haar been gebroken, waarna ze nooit meer helemaal de kracht in haar been terug had gekregen. Wat haar er niet van weerhield nog steeds stevige wandelingen te maken, maar uren lopen over nat zand was te veel van het goede geweest.

Raar eigenlijk hoe haar grootouders veel meer voorkwamen in haar vakantieherinneringen dan haar ouders, die toch ook ieder jaar twee weken naar het eiland waren gekomen. Ook zij hadden dan allerlei uitstapjes met Daniëlle ondernomen, maar het waren vooral de fietstochten met opa en de strandwandelingen met oma die haar nog zo helder voor de geest stonden. Dat kwam misschien ook doordat ze juist de laatste tijd zo met haar grootouders bezig was geweest. Het overlijden van oma had immers betekend dat haar huis leeggehaald moest worden, en samen met haar moeder en haar tante had Daniëlle daar ruim een week aan besteed. Oma had tien jaar in haar seniorenwoning gewoond en was gelukkig goed in weggooien, maar toch hadden ze een flink aantal dozen en kasten moeten doorspitten.

Het huis was al snel verkocht, waar Daniëlle blij om was. Het was niet gemaakt om leeg te staan, er hoorde iemand in te leven. Binnen een maand was het rond.

‘We gaan naar de notaris voor het testament’, had haar moeder een paar weken later vrij plechtig meegedeeld.

Daniëlle herinnerde zich nog het vreemde gevoel dat die woorden haar hadden bezorgd. Of misschien waren het niet zozeer de woorden zelf geweest, als wel het gezicht waarmee haar moeder ze had uitgesproken. Alsof

het een heel bepalend moment zou zijn, hoewel de verdeling van de erfenis Daniëlle een vrij eenvoudige kwestie leek. Er waren twee kinderen – haar moeder en haar tante – dus ging de erfenis door twee. Opa en oma hadden altijd zuinig geleefd en dat betekende dat er naast de verkoopsom van het huis nog een flink bedrag verdeeld kon worden. Daniëlle wist niet precies hoeveel, ze had het met haar oma nooit over geld. Toen ze ging studeren had ze een schenking gekregen waarvan ze haar collegegeld ruimschoots kon betalen en verder had oma het onderwerp ‘geld’ altijd tijdverspilling gevonden.

Bij de notaris bleek dat ze er toch meer tijd aan had besteed dan ze had doen blijken. Met haar beide dochters had ze een paar jaar eerder overlegd dat ze de erfenis door drie wilde doen, en Daniëlles moeder en tante hadden daar meteen mee ingestemd. Daniëlle was oma’s enige kleinkind en ze was voor haar net zo belangrijk als haar eigen kinderen. Het had voor haar daarom logisch gevoeld om ook Daniëlle een deel van haar geld na te laten. Omdat ze daarvoor geen dankbaarheid wilde, had ze het nooit verteld. Bovendien, zo had Daniëlles moeder haar later nog eens glimlachend verteld, had oma gezegd: ‘Dan weet ik zeker dat ze langskomt omdat ze het leuk vindt, niet omdat ze denkt dat het moet.’

Typisch oma, dacht Daniëlle nu glimlachend. Die nuchterheid typeerde haar.

In eerste instantie had Daniëlle de notaris met open mond aangekeken. Ze was nog overvallen door de mededeling dat ze iets zou erven en meteen daarna door de

volgende boodschap, dat het na aftrek van belasting iets meer dan honderdtienduizend euro betrof. Een enorm bedrag om zomaar even te ontvangen. Op weg naar huis had Daniëlle de auto stilgezet op een parkeerplaats tussen wat bomen, waar ze was uitgestapt en naar de stilte had geluisterd. Daar had ze haar tranen de vrije loop gelaten. Dat waren geen tranen om wat ze kwijt was, maar om wat ze had gehad. Daar, tussen die hoge bomen met precies één streep zonlicht die op haar viel, had ze oma even heel dichtbij gevoeld. En het was ook op die plek dat ze zich had gerealiseerd dat er maar één bestemming voor het geld kon zijn. Een bestemming waarover zij en Gijs al eens voorzichtig hadden gedroomd. Later, als het kan, misschien... Nu kwam die droom binnen handbereik, zeker omdat ze niet zo lang daarvoor ook al een erfenis van Gijs' vader hadden ontvangen. Toen ze thuiskwam en Gijs had verteld wat de notaris had gezegd, was zijn reactie dezelfde geweest als de hare: 'Texel.'

Daniëlle schrok op toen ze een arm om haar middel voelde. 'Hé', zei ze, knipperend omdat ze zo ver weg was geweest met haar gedachten dat het even moeite kostte om terug te keren naar het nu.

Gijs keek haar glimlachend aan. 'Waar zat jij helemaal?'

'O...' Daniëlle keek naar de horizon. 'Niks. Melancholisch gemijmer.'

'Oma', zei hij meteen. Gijs had de gave om van haar gezicht af te lezen hoe ze zich voelde – een combinatie van zijn gevoeligheid en het feit dat zij voor haar dierbaren vaak een open boek was.

‘Ja.’ Daniëlle haalde diep adem. ‘Nu het huisje echt van ons is, moet ik weer vaak aan haar denken. Dat we zoveel aan haar te danken hebben.’

Gijs glimlachte. ‘Dat is toch een mooie gedachte. Ik weet zeker dat ze het geweldig zou hebben gevonden.’

‘Ja.’ Daniëlle legde haar hoofd tegen zijn schouder. ‘Dat denk ik ook.’

‘En wat heerlijk dat we er zo lang van kunnen genieten’, zei Gijs.

Daniëlle knikte. Zelf had ze zoveel vakantiedagen gehad dat ze vijf weken achter elkaar kon opnemen en dan nog dagen overhad voor de rest van het jaar. De laatste week zou ze vanuit Texel alvast opstarten met haar mail en de eerste lopende zaken. Haar leidinggevende had er gelukkig geen probleem van gemaakt dat ze dan nog niet op kantoor zou zijn. De zomer was bij het bedrijf waar ze werkte toch altijd een rustige periode.

Gijs werkte voor zichzelf en zou zo nu en dan wel aan de slag gaan, maar ook voor hem was met de zomer een tijd aangebroken dat het werk enigszins stillag. Veel klanten waren op vakantie en bovendien had hij vlak voor hun vertrek een aantal grote klussen afgerond.

Ze bleven een tijdje staan en staarden naar de horizon, elk in hun eigen gedachten verzonken. Toen trok Siem aan haar hand. ‘Zullen we naar boven? Ik wil Texel zien.’

Daniëlle knikte en ze liepen met z’n vieren naar het voordek. De bankjes waren allemaal bezet, maar ze vonden een plek bij de reling.

‘Daar! Mam, kijk!’

Siem wees enthousiast naar de haven van Texel, die nu duidelijk in het zicht kwam. ‘Zijn we er bijna?’

‘Ja, schat’, antwoordde Daniëlle. ‘Nog een minuut of vijf voor we aanmeren, denk ik.’

‘Meren?’

‘Dat betekent dat ze de boot vastmaken aan de wal en dat wij eraf kunnen.’

‘O.’ Siem knikte en keek geboeid naar de zee rondom hen. ‘Zijn hier ook zeehonden?’

‘Ik denk het niet, lieverd.’ Daniëlle streek over zijn zachte, donkerblonde haren. Even daarvoor, op volle zee, hadden ze in de verte zeehonden zien liggen op een zandbank. Siem had van verrukking heen en weer staan springen, zeker toen even later dichterbij de boot de bekende grijze kopjes waren opgedoken. ‘Zeehonden, mama!’ had hij wel tien keer geroepen. ‘Echte zeehonden!’

‘Wij gaan deze vakantie naar Ecomare’, had Daniëlle lachend tegen Gijs gezegd. ‘En misschien wel meer dan één keer.’

Daniëlle keek naar de lucht. Die was strakblauw en zonder zonnebril zou ze niet eens met haar ogen open op het bovendeck kunnen staan. Het was de eerste week van juli, maar het voelde alsof het al veel langer zomer was. Ze hadden dit jaar enorm geboft met het weer.

Ze zette een stap naar achteren en overwoog om alvast naar het autodek te lopen voordat iedereen dat zo meteen zou doen. Net toen ze dat tegen Gijs wilde zeggen, zag ze iets vanuit haar ooghoek.

Hij was er weer. Ze voelde de blik al voor ze hem echt zag. Hij stond op een meter of tien van haar en keek weer, al had hij nu een zonnebril opgezet. Langzaam bewoog hij zijn vingers naar zijn gezicht, als in een gebaar dat ze moest snappen maar dat haar niets zei. Geen moment wendde hij zijn gezicht af. Zijn mond bewoog, aan zijn lippen meende ze te zien dat hij haar naam zei.

Moest ze deze vent kennen? Na zoveel vakanties op het eiland kwam ze regelmatig een bekende tegen op de boot. Ze had zowel eilanders als vaste toeristen leren kennen, maar deze man, met zijn brede postuur en zijn zwarte Nike-petje, kwam haar dan weer niet bekend voor. Zijn strakke blik maakte haar steeds ongemakkelijker. Ze glimlachte niet meer. Even keek ze naar Gijs, toen draaide ze zich om en begon in de richting te lopen waar ze de man net had gezien. Ze keek om zich heen. Op de plek waar hij net had gestaan, stond nu een ouder echtpaar. De man was nergens meer te bekennen.

Daniëlle knipperde een paar keer, verbaasd. Kort haalde ze haar schouders op bij haar eigen gedachten die een beetje met haar op de loop waren gegaan. Het zou wel verbeelding zijn geweest.

Ze ging weer bij haar gezin staan. Samen keken ze hoe Texel langzaam dichterbij kwam. Hoewel Daniëlle dol was op het eiland, vond ze altijd dat het er vanaf de boot weinig uitnodigend uitzag. De natuur van Texel die zo mooi was, zag je hier niet. De andere punt van het eiland, waar de vuurtoren was, was prachtig. De haven waar de veerboot aanmeerde was grijs en rommelig en bestond voor-

namelijk uit hekwerk. Maar daar moest je doorheen kijken, dat wist ze inmiddels wel.

‘We zijn er! We zijn er!’ riep Siem, terwijl hij uitgelaten heen en weer sprong.

‘Bijna’, verbeterde Elin hem. ‘We zijn nu nog op de boot.’

‘Nog maar even en dan zien jullie ons eigen huisje’, zei Gijs. Terwijl hij praatte, legde hij zijn arm om Daniëlles middel. ‘Wat klinkt dat goed’, zei hij zacht tegen haar. ‘Ons eigen huisje.’

Daniëlle voelde hoe haar hart sneller begon te slaan. Het klonk inderdaad geweldig. Een eigen huisje op haar favoriete plek in Nederland, waar ze de komende zes weken met haar gezin helemaal kon ontspannen. Ze voelde een kleine steek toen ze bedacht hoe leuk het geweest zou zijn als haar oma dit had kunnen meemaken, om zich tegelijkertijd te realiseren dat het overlijden van haar oma ervoor had gezorgd dat ze nu eigenaar van het huisje waren. Dat voelde dubbel, maar toch overheerste het warme gevoel. Ze wist dat haar oma haar dit gunde en in gedachten bedankte ze haar voor het grote cadeau dat ze had nagelaten. Daniëlle was geen zweverig type en ze zei altijd dat ze niet geloofde in leven na de dood, maar toch had ze het gevoel dat oma van ergens ver boven haar meekeek en genoot van de bestemming die Daniëlle en Gijs voor de erfenis hadden gekozen.

Een luide zoemer haalde haar uit haar gedachten. Nu waren ze toch blijven staan tot iedereen tegelijk naar het autodek ging. ‘Kom mee!’ riep Gijs, terwijl hij Siems hand stevig vastgreep om te voorkomen dat het jongetje in het gedrang zou vallen. Daniëlle hield Elin vast bij haar arm,

terwijl ze voetje voor voetje de trap af schuifelden. Op de verdieping van de restauratie rook het naar tomatensoep en Daniëlle merkte dat ze trek had, ook al hadden ze net een broodje gegeten. Het zou de zeelucht wel zijn, die maakte haar altijd hongerig.

Uiteindelijk bereikten ze hun zwarte Ford Focus en behoedzaam stapten ze in. Op de boot werd geen centimeter ruimte verspild en dus stonden de meer dan driehonderd auto's zo dicht op elkaar dat het portier nog niet eens tot de helft openging. Daniëlle hielp Elin met instappen en ging daarna op de passagiersstoel zitten. Ze deed het raam open en luisterde naar het gebonk waarmee de boot aanmeerde. Er waren wat schokken en toen lag hij stil. Verassend snel daarna werd de rijplank neergelaten en langzaam kwam de stroom auto's in beweging, geroutineerd gedirigeerd door medewerkers van de rederij. Gijs startte de motor en wachtte geduldig tot een van de mannen gebaarde dat ze mochten weggijden. In kalm tempo reed hij via de rijplank naar buiten en niet lang daarna verlieten ze de haven met z'n hekken en voelde het voor Daniëlle alsof ze thuiskwam. Ze legde haar hoofd tegen de steun, sloot even haar ogen en toen ze ze weer opende, genoot ze van het weidse uitzicht. De uitgestrekte velden, de duinen in de verte, de boerderijen met hun rode pannendaken – alles klopte. Met elke kilometer die ze aflegde, voelde ze de alledaagse beslommingen die haar de laatste tijd hadden beziggehouden verder van zich afglijden. Even helemaal niets, alleen maar genieten. Dat zou de komende weken haar doel zijn. En op een plek als deze moest dat lukken.

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 2

‘ZIJN WE ER AL?’

Op de achterbank verrekten Siem en Elin bijna hun nek om door de voorruit te kunnen kijken.

‘Bijna’, zei Daniëlle en ze wees naar een bord langs de weg. ‘Daar staat dat het nog één kilometer rijden is.’

‘Zo lang nog’, riep Elin ongeduldig en Daniëlle glimlachte. Ze waren inmiddels ruim tweeënhalf uur onderweg vanaf hun huis in Rotterdam, maar de laatste kilometer duurde altijd het langst, dat herinnerde ze zich nog wel van vroeger.

‘Ik kan echt niet wachten’, zei Siem, alsof dat niet al uit zijn lichaamstaal was gebleken.

Daniëlle had al een heleboel foto’s laten zien van hun huisje, maar de kinderen waren er nog nooit geweest. Zij

en Gijs waren van plan geweest om in de meivakantie voor het eerst te gaan, maar jammer genoeg had het meer tijd gekost om de koop rond te maken. Uiteindelijk waren ze pas eind mei officieel de eigenaar geworden van huisje nummer twaalf op park Strandslag. Daniëlle kon nog steeds niet geloven dat net nu zij er eentje wilden kopen, er ook daadwerkelijk een huisje beschikbaar was geweest op het park waar ze haar vakanties als kind had doorgebracht. Het park was razend populair en met vijftig huisjes aan de kleine kant. De meeste eigenaren hadden hun huisje al jaren in bezit en deden er niet graag afstand van. Maar nadat Gijs en Daniëlle een aankoopmakelaar in de arm hadden genomen die de markt op het eiland goed kende, had zich een buitenkans voorgedaan. Een ouder, Duits echtpaar dat sinds een jaar of tien een huisje had, had besloten het te verkopen. Ze hadden bij hun eigen makelaar kenbaar gemaakt dat hun huisje moest gaan naar mensen die echt van het eiland hielden, niet naar iemand die er door middel van verhuur zoveel mogelijk geld uit wilde trekken. Toen die makelaar bij zijn collega's was nagegaan of er gegadigden waren die daaraan voldeden, had de aankoopmakelaar onmiddellijk Gijs en Daniëlle naar voren geschoven.

Gijs en Daniëlle waren halsoverkop naar Texel gegaan voor de bezichtiging van huisje nummer twaalf, waar ze meteen verliefd op waren geworden. Het was een kleine bungalow met een woonkamer en drie kleine slaapkamers, precies groot genoeg voor hun gezin en één logé. Dat laatste had Daniëlle belangrijk gevonden, omdat ze graag wil-

de dat haar moeder langs kon komen. Het interieur was wel wat gedateerd en de muren konden een lik verf gebruiken, maar de ligging was geweldig en de tuin relatief groot. Ook waren er nog maar een paar jaar geleden een nieuwe keuken en badkamer geplaatst. Gijs en Daniëlle hadden ter plekke de vraagprijs geboden en nog dezelfde dag was dat bod door de eigenaars geaccepteerd. Ergens vond Daniëlle het wel jammer dat ze het echtpaar nooit hadden ontmoet, maar ze had hen bedankt met een mail en een vriendelijke reactie teruggekregen. Grappig dat deze mensen een Gmail-adres hebben, had ze tegen Gijs gezegd. Haar oma was kennelijk niet de enige bejaarde die iets van nieuwe technologie begreep.

Met het inhuren van een schilder en de aankoop van een nieuwe vloer hadden ze het huisje een opknapbeurt gegeven, waardoor het als nieuw leek. Ze waren de afgelopen tijd met grote regelmaat naar Texel gegaan, maar de kinderen hadden het nog niet gezien. Die hadden dat vreselijk oneerlijk gevonden.

‘We zijn er!’ riep Gijs, toen hij richting aangaf en linksaf sloeg. De ingang van het park werd gemarkeerd door twee grote houten hekken aan weerszijden van de oprit. Aan een van de twee was een bord bevestigd waarop met zware letters *Vakantiepark Strandslag* geschilderd stond, met daaronder wat aanprijzingen van voorzieningen als zwembad, midgetgolf en fietsenverhuur. Ze passeerden de met grind bestrooide parkeerplaats en het lage, houten gebouw waar de receptie en een kleine kampwinkel waren gevestigd. Er stonden flink wat auto’s geparkeerd en in de

grote speeltuin die zich net achter de receptie bevond, was het aardig druk. ‘Gaan we daarheen?’ vroeg Siem verlangend.

‘Straks’, beloofde Daniëlle. ‘We gaan eerst even naar ons huisje.’

‘Gaan we ook zwemmen?’ Dat was Elin, die aan de andere kant van het pad een ander hek had ontdekt. Daar stond met grote letters ZWEMBAD op en dat was toevallig een van Elins favoriete plekken om te verblijven.

‘We gaan zeker zwemmen’, zei Gijs. ‘Het zwembad is net nieuw. Maar we zijn hier zes weken, dus het hoeft niet allemaal vandaag. Bovendien is het prachtig weer om in zee te zwemmen.’

‘Ja!’ riep Siem enthousiast. ‘Dat wil ik doen!’

‘Eerst het huisje’, zei Daniëlle. ‘Jullie mogen zelf je spullen uitpakken op je kamer.’

Dat idee stond de kinderen wel aan en ongeduldig probeerden ze vanaf de achterbank door de voorruit te kijken. Gijs reed verder over het geasfalteerde pad dat zich als een lus door het park slingerde. Overal stonden hoge bomen en het gras aan weerszijden van het pad was groen, duidelijk te danken aan goede berekening, want het was al weken droog weer.

De huisjes lagen of aan de hoofdweg of aan een van de zijpaden, die ook van een laag asfalt waren voorzien. Elk huisje zag er min of meer hetzelfde uit: een kleine houten vlonder voor de voordeur, een dak van zwarte pannen en buitenmuren van een lichte gevelsteen. Sommige huisjes waren onlangs geverfd en boden een smetteloze aanblik met verse, witte verf op de buitenmuren. Rond-

om elk huisje lag een tuin en Daniëlle had in de algemene voorwaarden gelezen dat het verplicht was om die tuin te onderhouden. Wie dat niet deed, kon van de directie van het park een boete krijgen. Het leek te werken, want overal zag ze mooie bloemperken, pas gemaaid gras en mooi aangelegde schuttingen en terrassen. Daniëlle keek genietend naar de bloeiende bloemen en hoopte dat hun eigen tuin sinds ze er vier weken geleden voor het laatst waren geweest, geen wildernis was geworden. Misschien moesten ze toch maar ingaan op het aanbod van de tuinman die meer huisjes op het park onderhield. Voor een vast bedrag per maand kon hij ervoor zorgen dat de tuin ook tijdens hun afwezigheid werd bijgehouden.

Ze reden helemaal naar het andere einde van het park. Hun huisje lag op een steenworp afstand van het pad dat via de duinen naar het strand leidde. De strandopgang was vanaf het park nog een eindje lopen, maar Daniëlle hield van de wandeling door het duingebied. Het hoorde bij Texel, waar de natuur nog alle ruimte leek te hebben. Een boulevard zoals in Zandvoort of Noordwijk zou hier volledig detoneren. Bij het eiland pasten uitgestrekte duinen, slingerende zandpaden en helmgras dat boog, maar dapper standhield in de wind. Als kind had ze het een leuk spelletje gevonden om vanaf de laatste duintop naar beneden te rennen, het strand op. Als het eb was, moest je nog een flink stuk rennen voor je de zee had bereikt. Dat had als voordeel dat het op het strand nooit zo afgeladen was als op de stranden in de bekende badplaatsen. Op Texel had je de ruimte.